

en Fordringshaver, kun indgive „paa Forlangende“. Jeg mener, at denne Tilføielse ikke i og for sig er hensigtsmæssig, og jeg vilde derfor foretrække, at, hvad derom er bestemt i Lovforslaget, bliver staaende uforandret. Jeg tror, at Enhver, som bliver tvungen til at opgive sit Bo, bør, hvad enten det fordres eller ikke, være forpligtet til at indgive en Status, idet det forekommer mig, at det er en nødvendig Foranstaltning ved enhver Konkursbehandling, at der snarest tilveiebringes en Oversigt over samtlige Debitorer og Kreditorer.

Jeg skal endnu kun sige et Par Ord om det Forslag, som særlig er stillet af 3 ærede Medlemmer under Nr. 7 til § 46. Efter min Mening ere de Bestemmelser, som deri ere foreslaaede, meget for strenge, og jeg tror, at man vel maa kunne berolige sig ved de Bestemmelser, som Straffeloven i saa Henseende indeholder. Det er allerede bemærket, at Forslagets Vedtagelse vistnok vil lede til Opgjørelser af Status, som man paa ingen Maade kan billige, og den egentlige svigefulde Skyldner vil man dog neppe ramme paa denne Maade. Men, naar der ikke er Svig tilstede, saa er Straffen meget for haard. Og der kan meget godt være en Underbalance af den omhandlede Størrelse, uden at der derfor just er Svig tilstede.

Sonne: Den ærede Ordfører udtalte, at han erkendte, at det Forhold, som omhandles i det af mig i Forening med to andre Medlemmer under Nr. 7 til § 46 stillede Forslag, ikke burde være straffet; men han mente, at det allerede kunde straffes efter de Straffebestemmelser, som vi have. Dersom dette var Tilfældet, saa tror jeg, at de to andre Forslagsstillere ligesaa lidt som jeg vilde have fundet sig tilfredsstillende dermed. Men vi tro ikke, at Straffelovens § 263 vil kunne ramme det i Forslaget omhandlede Forhold. Der er jo nemlig i den nævnte Paragraf af Straffeloven kun omtalt: letfindig Afsærd, vovelige Foretagender, ødsel Levemaade og høit Spil, men det forekommer mig nu, at det i alt Fald er meget usikkert, hvorvidt det Forhold, som der i § 46 tænkes paa, kan komme ind under disse Betegnelser. Og i alt Fald kan det da kun

saa komme ind under en Straffebestemmelse, naar det paalægges. Men nu er det jo imidlertid netop blevet oplyst her, hvor usrugtbar en saadan Bestemmelse er, naar den kun kan komme til Anvendelse efter Paaklage. Hvem skjætter nemlig om, havde jeg nær sagt, naar han dog ikke kan faae sit Tilgodehavende, da at forlange Bedkommende straffet? Den Enkelte, som kan stille et saadant Forlangende, vil ikke være den Børste. — I Forbigaaende vil jeg netop udtale en lignende Indvending imod det Endringsforslag, som er foreslaaet af Mindretallet i Udvalget under Nr. 15 til § 43. Der er vel Meget, der tiltaler mig i det nævnte Endringsforslag; men Sagen er den, at der er Ingen, som vil være den Børste og rive Manden af Pinden, som man siger i daglig Tale; man krymper sig ved at gjøre det. Og, som den ærede Ordfører har bemærket, den Bedkommende selv er dog den, som bedst veed, om han virkelig er i en saadan Tilstand, at han maa siges at have standset sine Betalinger. Det Gæste, som jeg har Betænkelighed ved i § 43, som den nu foreligger, er netop kun dette Udtryk: „at standse sine Betalinger“. Thi hvad er det? Indtræder denne Tilstand blot, fordi en enkelt Mand indfinder sig med en Regning, som Bedkommende ikke i Dieblisset kan betale, eller hvad fordres der dertil? Smidlertid antager jeg, at det vil gaa hos os i saa Henseende, som den ærede Ordfører omtalte, at det var gaaet paa andre Steder, og at det meget snart vil blive opfattet som et bestemt Begreb, saa at Enhver veed, hvad der skal forstaaes derved. Jeg for mit Bedkommende antager nu, at der derved maa menes, at en Mand gjentagne Gange ikke har kunnet honorere sine Bøxler, eller at han, kort sagt, er ude af Stand til at præstere de Betalinger, som han ifølge sin Stilling bør præstere. — Men jeg vender nu igjen tilbage til det Endringsforslag, som jeg har været med at stille. Den ærede Ordfører anførte som en Indvending imod det, at det vilde lede til, at den Status, som den Handlende aarlig skal opgjøre, blev opffruet. Men De kunne være visse paa, mine Herrer, at hos Enhver, for hvem det gaar tilbage efter Udstedelsen af den Lov, som her behandles, vil Status blive